

**Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara**

**Bakalářská práce
OSOBNÍ A VEŘEJNÉ
IMAGO
Tereza Polatová**

Plzeň 2014

**Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara**

Oddělení výtvarného umění
Studijní program Výtvarná umění
Studijní obor Multimédia – Intermédia

Bakalářská práce
OSOBNÍ A VEŘEJNÉ
IMAGO

Tereza Polatová

Vedoucí práce: MgA. Milena Dopitová
Oddělení výtvarného umění
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeská univerzita v Plzni

Plzeň 2014

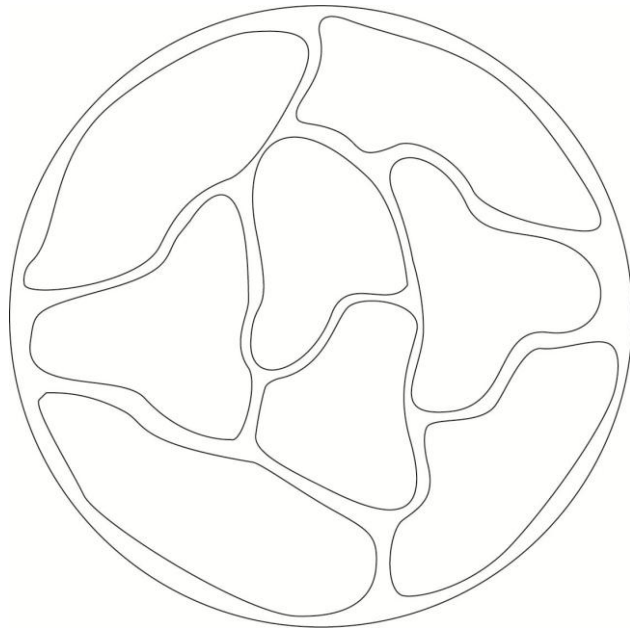
Prohlašuji, že jsem práci zpracoval(a) samostatně a použil(a) jen
uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2014

.....
podpis autora

Obsah

1	MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE	7
1.1	Téma v návaznosti předchozích děl	7
1.2	Uzel.....	8
1.3	Graf zapomínání	9
1.4	Cover	10
1.5	Odcizení.....	12
2	OD MYŠLENKY K REALIZACI	14
2.1	Vývoj myšlenky.....	14
2.2	Vývoj realizace.....	17
2.3	Vlivy	19
3	TECHNICKÉ ZPRACOVÁNÍ	21
4	ZÁVĚR	24
5	RESUMÉ.....	26
6	SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ	27
7	SEZNAM PŘÍLOH.....	28

1 MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE

1.1 Téma v návaznosti předchozích děl

Téma „Osobní a veřejné“ je pro mne více než aktuální a to už od prvních tvoreb na této škole. Práce vycházely z mých osobních pocitů, se kterými jsem pracovala ve veřejném prostoru a tím posouvala osobní hranice. A to jejich zhmotněním a následnou prezentací veřejnosti. Tyto mezníky dvou protikladů jsou stejně tak proměnné, jako pohledy mých konceptů. Lze na ně nahlížet z několika stran, díky přesahu více vrstev. Pracovala jsem se silnou citlivostí a navozováním divákovi porozumění ke křehkosti osobních lidských stavů. Proto jsem si vybrala toto téma, kterým mohu navázat na předchozí práce. „Osobní a veřejné“ je pro mne atraktivní svými nejasnými hranicemi a vybízí ke svému prozkoumání. V mé bakalářské práci se věnuji ději, který se odehrává mezi osobností (celkem) a veřejností. Osobnost rozdělují do několika částí, které dohromady tvoří celek. Reflektuji její výstup do veřejného vědomí skrze současné prostředí. Mezi osobností a veřejným prostorem vzniká děj, který převádím do vizuální podoby, kterou jsem nazvala „Imago“. Vzniká proměnný obraz, který můžeme pozorovat na hladině mé instalace.

Mým častým projevem byl konceptuální objekt ve spojení k fyzickému tělu. Jako například u prací „Uzel“ či „Cover“. V několika případech také s využitím transparentních materiálů navazujících svými vlastnostmi na současný projekt. A to s možností vrstvení plánů a hrou s jejich průhledy či postupnou transformací vyslaného signálu. Zejména u předcházejících prací s názvem „Graf zapomínání“ a „Cover“. Pro mne tolik atraktivní mnohvrstevnatost

můžeme reflektovat i v mé bakalářské práci. A to využitím vody a možností jejího zakalování, ovlivňovat stupně průhlednosti. Dále bych ráda zmínila film „Odcizení“ u kterého můžeme najít příbuzná témata, zpracovaná jiným vizuálním médiem.

1.2 Uzel

Při této instalaci „Uzel“ se zadáním „Krása chce být viditelná“ bylo pro mne skoro jedinou blízkou volbou vydat se směrem k lidskému stavu a to štěstí, jakési harmonie, protože když je člověk šťastný je zároveň i krásný. A tomu jsem se chtěla věnovat, to je pro mne krása. Inspirovala jsem se starodávným ornamentem nekonečného uzle vyznačující nekonečnost a dlouhověkost, který je používán už od pradávna. Keltové jej používali jako obranu před zlem, v Číně je dodnes brán jako symbol štěstí. Proto jsem se rozhodla vytvořit si své vlastní štěstí svými rukama. Motiv jsem rozšířila z ploché ornamentální verze a přidala další rozměr do 3D prostoru a tím zvětšila jeho pole působnosti. Vznikl prostorový objekt, který jsem, podle jeho původního názvu, zhotovila pomocí konopného lana namáčeného do velmi hustého tapetového lepidla a po vyschnutí natřeného několika vrstvami laku, tak aby provaz držel svůj stálý tvar. Poté jsem zamyslela jak symbol propojit s člověkem a dosáhnout tak jakéhosi souladu. Při skicování jsem objevila, že se tento ornament dá na stejném principu namotat na lidskou postavu - až skoro obléct - a utváří tak jakousi dekoraci či módní doplněk. Ten obvykle slouží k tomu, aby zkrášloval a stejně tak i tento nekonečný uzel slouží k tomu, aby člověk, který ho oblékne, „splynul“ nebo nosil na sobě vlastnostmi, které motiv představuje. Jako je štěstí, které dělá člověka tak krásným. A tak se motiv vrací ke své původní funkci, kdy ornament má sloužit ke zkrášlování.

1.3 Graf zapomínání

Další z prací, hrající roli v kontextu díla, se jmenuje „Graf zapomínání“, které vycházelo z tématu „Myšlenkové mapy“. Neviditelné mozkové vibrace v různých intenzitách v různých oblastech mozku a podle jejich intenzity dokážeme mapovat jejich myšlení na základě nějakého vyslaného podnětu, kdy se nám vyjeví informace. V lékařské metodě jsou to elektromagnetické signály. V mém případě je to mlha. Snažila jsem se zmapovat linii vibrací zapomínání. Třeba jako počátek všeho zapomínání musí být myšlenka objevena, narozena a takové to nejvíc plodné období mám v těch posledních minutách před spaním, kdy mi to nedá spát a myšlenka graduje. Usnutím se zas vše zklidní a uleží. Po probuzení to začne „šrotovat“ a znovu nabírat otáček. Během dne kdy je plno dalších aspektů na vnímání a jedna ta konkrétní věc trochu ustupuje do pozadí. A v té chvíli znovu před spaním se celá akce začne opakovat, ale dále a dále se sníženou intenzitou až zcela odletí. S decentními záblesky a s dalšími myšlenkami se nabalují na sebe a ztrácejí intenzitu. Novější a čerstvější zastupují na novou pozici nastupující na podobný post jako ta předešlá, opakující se tento stejný koloběh spadávající křivky. Dráha či jakási trajektorie vycházející z jedné beztvaré a monotonií linie, která nám nedává žádnou informaci. Vychází dráhy různých směrů utvářející a modelující tu linii se svým tvarem a informacemi které nosí. Může připomínat třeba i jakousi zvukovou stopu, jako u vibrací zobrazuje její intenzitu. Jako zdroj záblesku myšlenky slouží laser vydávající neviditelnou světelnou stopu, kterou lze modelovat a zachytit okem třeba v mlhavém prostředí. Občas je ztracená myšlenka něco jako

ledovec. Postupem času se rozplyne, zmizí, po ní zůstane díra a víme, že tam něco bylo, ale už nevidíme co. Věci u zapomnění mohou být uschovány, ale v nějakých případech víme, že tam jsou a pamatujeme na ně moc dobře, i když jsme je prakticky zapomněli. Jako takové představitelné transparentní vrstvy ležící přes sebe, ale po každé když chceme, můžeme zaostřit na vrstvu ležící libovolnou vzdálenost od nás. V jiných případech ji můžeme vidět rozostřeně a neustále tam je. Jako když vzpomínáme, tak si vzpomeneme, ale ne už tolik jasně a zřetelně, jako dřív. Asi to je něco jako podvědomí, to si spíše představuji jako něco, na co myslím nebo neberu na vědomí, ale nějakým způsobem mě ovlivňuje. Ale tyto vrstvy já neustále v různých intenzitách respektuji a uvědomuji si. A s čistým štítem jen těch obrazů hezkých a příjemných situací mi přijde stav vyvážen. Ale vrstev je mnoho stavějící se do transparentního neprostupného Bloku.

1.4 Cover

„Cover“ instalace na těle, obsahující prvky jak transparence, tak symbolické vyhraničení prostoru. Vizualizace jakéhosi neviditelného obalu zábran, který nosíme sebou jako nepohodlný doplněk při sbližování se s lidmi ve společnosti. Předtím než mezi lidi vnikneme, už dokážeme odhadnout, jak moc navrstvenou róbu nepříjemností musíme sebou vláčet. Když je to skupina dlouholetých přátel, chodíme velmi nalahko. Jedná-li se o skupinu cizích nebo nových lidí asi bude obal objemnější. Obal, který je složen z několika různorodých (různotvarých) vrstev. Ty, které sice nejsou vidět, ale nemůžeme jimi prostoupit, vytváří neopticky vyhraněný prostor, do kterého nelze fyzicky vniknout. Jakási nepříjemná a nepohodlná aura, kterou si nosíme. Může prezentovat seskupení

vrstev jako například stud, nervozita, nejistota, nízké sebevědomí , citový odstup od ostatních... I po sobě jdoucí blok vjemů, jako vizuální kontakt, verbální a následně fyzický. To je běžné pořadí, ale samozřejmě tomu tak být nemusí vždy. Možná je účelem patrné vyzorování a mapování společnosti než uvážíte, kolik jste ochotni odhalit a co vše si můžete dovolit, jak se držet zpátky a jak moc se v jejich přítomnosti můžete uvolnit. Při příchodu obaleni těmito nepříjemnostmi je dojem z vás mlhavý a postupným shazováním a odbouráváním postupně jednotlivých částí se dojem utváří a kontakt se zvyšuje. V rozdílných seskupeních či setkání jsou u stejného člověka rozdílné intervaly odbourávání a v mnoha případech musí člověk toto odbourávání absolvovat se stejnými lidmi xkrát než dozraje k dostatečné praxi (důvěře, respektu, pochopení). Asi něco, za co se schováváme, ale nedovolí nám to dělat věci, které bychom normálně nedělali masce. Naopak, brání nám a chceme se jej zbavit, abychom mohli dělat věci, které chceme. Každý nějakou muže mít a pracuje s ní jinak. Odhodí jí hned u vchodu, opadne alkoholem, vycítí jistotu, nápomoc okolí a nebo někdo žádnou nemá? Možná ten kdo jí doopravdy nemá je buď tak otevřený a zároveň tedy tak odvážný, nebo jí nemá, ale schovává se za masky či lži. Nebo kdybych tento obal zpodobňovala s jakousi aurou, je asi důležitý neustálý pohyb, akce. Že známkou neaktivity může být špatný fyzický nebo psychický stav (zastavením v jedné fázi, tolik si můžete vzít, tolik nedám a nebýt povolný ke změně)... nepohodlná aura. Inspirací mi byl analytickým kubismus, který zachycuje analýzu pohybu, několika částí a sekvencí, v jednom obraze (ději), které v jednu chvíli takto zachycené nejsme schopni spatřit. Také možná nějak podvědomě Francisem Baconem a jeho postavami uzavřenými v naznačeném prostoru (kvádru). Ztvárnění jsem pojala

jako změť různotvarých geometrických tvarů, které se postupně dají navlíkat na tělo. Ostré rohy mají představovat nepříjemnost, jak na vnitřek, tak na venek (konstrukční obal je nepohodlný nositeli ale i lidem v okolí, není příjemné, když je člověk před vámi odtažený). K výrobě jsem použila plexisklové trubičky k simulaci patrné neviditelnosti. Samostatné analyzování této překážky na „veřejnosti“ je možná jakousi malou terapii pro mě samou, možnost jiného pohledu na věc z venku a už samotný jeden krok „odbourání“...

1.5 Odcizení

Při vylosování tématu „Odcizení“ jsem věděla, že se nebudu vydávat na dráhu klasického hraného filmu. Mně je bližší éterické ztvárnění pocitu, které má své počátky u mě a proto jsem se je snažila nějak vizuálně hraným filmem vyjádřit. Video odehrávající se v neurčitěm časovém umístění a rozmezí i na různých místech. V podstatě to jsou tři hlavní linie z nichž první je nejreálnějším obrazem, z kterého hlavní hrdinka myslí vchází do následujících dvou a nakonec se do něj vrátí. Vidíme zde notýsek, který jsem využila jako symbol idejí, jež do nich zapisujeme. Vyhnula jsem se konkrétním slovům, aby nebyla nějakým směrem zavádějící. Myslí se přenese do prostředí, které je na plošině vyvýšené nad městem a odehrává se zde boj jednoho týmu šachových figur, které nemají proti sobě soupeře, ale přesto se derou do boje. Postupně opouští bitevní pole a odcházejí směrem k městu. Hlavní postava stojící na pozici královny v zadní řadě, jako hlavní strojvůdce svých představ a boje v nich. Celý akt pozoruje z pozadí, a v hlavě se ji promítají mžitky dalšího souběžného děje, kdy v neposkvřeném prostředí přírody sleduje sama sebe a pronásleduje se. K ničemu se nemá a po hromadném odchodu zbývajících figurek zůstane na poli sama,

poražena a aby toho nebylo málo, v těsně blízkosti se zjeví muž, který může být muž jejího srdce, hrající na její nejcitlivější skuliny, dotykem ruky evokuje pokušení, ale také symbolizuje jakýsi šachmat. Jako přelud poslední kapky, která rázem donutí „královnu“ opustit hrací plochu. Celá tato část je prostřihávána pozitivní linií jakéhosi hledání sama sebe, s podtextem a rozuzlením, že vždy musíš pamatovat nejprve sám na sebe. Odejde z bojiště a obraz se vrátí napočátek, vytrhá listy ze svého notesu na důkaz odcizení od svých idejí, ale sebe i svou nejdůležitější ideu už našla.

Tímto shrnutím a touto bakalářskou instalací se koncepčně uzavírá kruh mého bakalářského studia na této škole i prací vzniklých v tomto období.

2 OD MYŠLENKY K REALIZACI

2.1 Vývoj myšlenky

Imago ztvárňuje děj, odehrávající se mezi „Osobním“ a „Veřejným“. Aplikuji zde proces vyjevování osobnosti (celku) ostatním. Osobnost je složená z několika částí, které se nenávazně na sebe prezentují okolí. Hromadný celek ztvárňuji plastickým reliéfem, ponořeným do zkalené vody. Ta prezentuje prostředí, v kterém se nachází. Udává viditelnost částí celku, které se vynořují ze dna směrem k hladině.

...pozoruje proto vnější projevy a vztahuje je ke skrytým hloubkám nitra, ale hloubku nelze bezpečně posoudit podle toho co vyplyne na povrch. Některé světelné bubliny stoupají z bahna...

...prázdnota a zároveň neprozkoumanou s naplněním temného prostoru... ticho a absolutno... jsou informace na dně pohlceny prostředím nebo násilně zatlačeny?... zjevující se informace mohou prezentovat jednotlivé vlastnosti tvořící diferentní dojmy nastolující rozbroj mezi intuicí a domněnkou vedoucí ke slepotě až strachu?... člověk může využít k aplikaci své dovednosti a tak oklamat své okolí či jen čekat čemu uvěří a co prohlédnou ...předhodit...

Zvířata svým maskováním chtějí skrýt svou slabost a ochránit tak svůj život. Stejně jako člověk se tímto způsobem chce zneviditelnit, prostřednictvím nějaké ochrany či tajné identity. Ale většinou je jeho úmyslem zaútočit na slabší jedince jako predátor a vyčkávat na svou chvíli. Tím docílit naplnění svého chtíče. Ve svém

maskování zapadá dejme tomu do nějaké skupiny a hostující u jiných vyčnívá. Proto se člověk adaptoval, aby mohl být přizpůsobivý v neustále se proměňujících situacích za účelem dosažení svého cíle. Tím nemyslím přejímání postojů, ale taktické aplikování vlastních možností sestavených v rastru, utvořeného z nasbíraných poznatků nastolené situace a předchozích zkušeností.

Prvotní substancí celého jevu je stálý subjekt „osobnost“, který je jeho podstatou. I když je v základu trvalý, nevystupuje a neprezentuje se ve své kompletnosti. Celek a jeho vlastnosti se rozdělují do několika částí, které dohromady tvoří komplet osobnosti, ale samostatně nám v podstatě o celkové realitě moc nevyprávějí. Mohou být relativní, ale nikoli absolutní.

Podle situace je možno vyvíjet dovednost, s kterou lze libovolně využívat jednotlivé části. Protože když jsou před nás postaveny v dané sestavě, v které nám je subjekt “vyložil na stůl“, (čímž se prezentuje ve veřejném prostoru) my si stejně tak momentálními preferencemi přetvoříme výjev k obrazu svému. Rovněž jako někdo druhý a třetí, kteří mají každý úplně jiné představování. Nebo preference upřednostňující rozdílné vlastnosti u druhých. V jejich očích se ten samý subjekt může zrcadlit rozlišně.

Tímto jevem bych principiálně mohla zmínit Johariho Okno¹. Diagram, který stejně tak pracuje se čtyřmi sebeovlivňujícími se podněty, kdy proti sobě stojí dvě strany, já a ostatní. Každá z nich má své vědomí a nevědomí. Přirovnáním “já“ k prvotní substanci mé instalace a “ostatní“ k divákovi, se dostáváme k aplikaci Johariho okna “Aréna“, do vizuálně nejzaostřenější vrstvy těsně pod hladinou.

¹ *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2014-04-27]. Dostupné z: http://cs.wikipedia.org/wiki/Johariho_okno

V tomto případě stavím diváka do role jakéhosi receptoru. Tato vrstva, proměnná konstanta, může i nemusí mít prchavé a neustále se měnící hodnoty. Zvláště na začátku, ve fázi poznávání, kdy je promítací plocha mezi substancí a pozorovatelem nepopsaná a bez pozůstatků z minulosti. Tabula rasa nového vztahu.

První pokusy jsou takovými mlhavými nástřely, než se vzájemným sebezpoznáváním ustanovují. Pokud tedy pozorovatel nebere v potaz svou zahleděnost v jedné jediné situaci nebo stavu, při kterém by se první nástřely zaryly hluboko tak, že už jsou těžko časem proměnlivé. Dát na první dojem?

Budování dojmu. Hádanka nebo lež? Vyjevující se subjekt staví své vlastnosti a informace do pozice, kterou chce zmást a obelhat cíl. Nebo jen hraje hru a zkouší, kolik protivník uhádne a tím také bude korigovat přísun informací. Jako nějaká pocitová metafora, která mi je daným člověkem vyložena. Jen natolik, kolik mi chtěl na povrch odkrýt. Informaci jevící se ostřeji či více rozmlženě udává hloubka průhlednosti prostředí, ve kterém je obraz zapuštěn - v mém případě zakalené kapaliny. Pozorovatel si jí vyloží po svém. A v objektu se vracím k podstatě slova „metafora“, ztvárněním tohoto jevu v hmotě vizuální a fyzické.

Roli hrají také schopnosti pozorovatele zapamatovat si. Jako při hře, kdy si má soutěžící zapamatovat předměty, které leží na stole a poté se přikryjí a už záleží jen na něm, kolik si zvládnul nebo chtěl zapamatovat. Předměty tam stále leží, ale už skryté jeho vizuálnímu vjemu.

Další z ilustrujících situací může být výběr aktuálního oblečení z vašeho šatníku. V něm leží všechny kousky, které nosíme a podle příležitosti či akce si z něj vybíráme a upřednostňujeme

nejvhodnější kombinace. I když ve všem jsme to my, tak nenosíme neustále to samé.

Je také možné zmínit víru. Ta nebezpečně přecházející k „naivitě“, „nedůvěřivosti“ až k „zaslepenosti“. Tyto mezníky, mezi nimiž proplováme, nám utváří a modelují (v pohybujících se hranicích) úsudek. Ač je podnět momentálně neproměnný.

Stále se ale celou dobu drží neměnný základ, který je podstatou. V práci jen reflektuji jeho projevy v reálném prostředí, které je zkalené všemi možnými vnějšími vlivy, vjemy, nároky... z něj vybublávají části základu na povrch. Pro představu lze na celek nahlížet jako na jakýsi komplet všeho osobního od vlastností psychických, sociálních až fyzických. Jeho vyjevující se obraz je jakýmsi imagem². Obrazem subjektivních komplexů, ne jeho samotného. V instalaci zobrazuje momentálně vnímaný celek. A to v prostoru, který jsme schopni vnímat. Rozhraní udává vrstva průhlednosti vody.

2.2 Vývoj realizace

Na počátku práce jsem se obávala možností subjektivního zkreslení situace mými vlastnostmi a to například nejistotou, ale je to na druhou stranu podnět k jejímu vytvoření. A proto jsem začala se zkoumáním a popisováním děje v odlišných polohách a z různých stran pohledu mého osobního. Poté jsem hledala racionálnější či objektivnější východisko - takový malý kompromis mezi pohledy.

Ve své práci nechci žádné jevy kategorizovat, ale pouze znázornit surový pocit a neviditelný děj. Děj s dějstvími, kterými prochází mezi dvěma subjekty a z toho u každého prezentované

² http://jung.sneznik.cz/soubor_slovník/slovník_imago.htm

svým vlastním projevem a na druhé straně jeho možností vjemu. Práce reflektuje vztah mezi těmito čtyřmi substancemi s jeho proměnným nutkáním a neustálou živostí obrazně organického procesu.

Téma "osobní a veřejné" jsem pojala objektem vodní plochy zakalené vody (zkaleného prostředí současné doby přehlčeného vjemy, informacemi, nároky, předpoklady atd.) ve tvaru čtverce. Uvnitř je ponořen reliéfní objekt ve tvaru kruhu - symbolicky "toho" uceleného celku, který je rozkouskován a v různých intervalech po částech vyplouvá do čtyř výškových hladin. Díky tomu získávají části objektu svou rozdílnou viditelnost, ale nikdy by se neukázaly všechny (tedy celý celek) najednou. Také by se nikdy nedotkly hladiny, ta zůstává po celou dobu klidná...

Membrána vodní hladiny odděluje dva na sebe působící prostředí, světy dvou lidství. Aspekty prvního subjektu vyjevujícího se pod hladinou ukazují na venek různé části svých vlastností, čímž zobrazují neúplný dojem z celku. Čím více k hladině se nacházejí, tím ostřeji a jasněji " vybublají na povrch ". Čím jsou níže v hlubině, tím je vidíme více zamlženě, více nejasně a k jejich identifikaci potřebujeme více pozornosti. Tehdy přichází na řadu druhý aspekt - pozorovatel, který si situaci přebere po svém a záleží na jeho osobnosti, zda si těchto rozostřených výjevů vůbec všimne nebo si na druhou stranu domyslí tuto nejasnost k obrazu svému. V tu chvíli s celou scénou mohou zamíchat další osobní vlivy, jako intuice, domněnky, zainteresovaný zájem, prvoplánovost a další.

Jeden z dalších dějů, který má možnost se v instalaci promítnout je situace, kdy divák pozoruje děj pod hladinou skrze svůj odraz na hladině. To záleží na jeho pohledu a v takovém úhlu se divák pro sebe stává součástí děje a může mu to zabránit v jeho

čistém průhledu. Tato možnost je parafrází občasného nutkání nahlížet na druhé přes své osobní praktiky, hodnoty, které mnohdy nemají s ostatními nic společného.

U fyzického tvarování celku jsem zvolila systém, při kterém postupuji od okraje do středu. To tak, že vnější jsou ty nejvizuálnější, nejatraktivnější pro oko a směrem k nitru se tvarově umírňují a postupně přecházejí k čistější formě, která je k materiálu přirozenější a není deformována násilnými vnějšími vlivy. Přeneseně od vnějšku tvary reprezentují fyzické vlastnosti a postupem k nitru se jejich význam transformuje k intimnějším vlastnostem méně vizuálním. Percepčně náročnějším v procesu poznávání.

2.3 Vlivy

Z tohoto principu deformace vycházela jasná cesta k propojení lidského těla. Proto na základě této práce vznikla doprovodná série fotografií, zobrazující fyzická těla deformovaná vnějšími umělými vlivy.³

V této části práce s deformací celku a lidského těla vnímám vizuální propojení s citovou stránkou, jež ve mně vyvolává pohled na obrazy Francise Bacona. V těch se celý zdeformovaný organický celek (osobnost) uzavírá do prostoru, který je vymezen přísným geometrickým řádem krychle. Jako v mém případě kvádrová nádrž ohraničující prostor vody, v němž se nachází organický celek.

Lidé mohou mít podobné reakce na podobné životní situace nebo chování v určitých situacích, i nechtěně. Ať už vrozeně, podmíněným instinktem nebo jen z vědomé zkušenosti. Proto jsem

³ Viz obrazová příloha č. 3 a 4

do instalace naprogramovala základní princip děje vyjevování se při „poznávání“. Kdy, podle mého rozdělení pohyblivých segmentů, se jako první vynořují z neviditelné temnoty zakalené vody ty vnější, které prezentují více vizuální vlastnosti celku osobnosti. Po té, přirozeně a postupně, navazují části směrem k intimnějšímu středu. Nikdy se nám však všechny díly najednou nestřetnou na stejné úrovni své největší viditelnosti. Nikdy nikdo nevyloží všechny své karty ve stejné důležitosti.

Při tvorbě této situace, kdy vlastně musím naprogramovat zcela přirozený proces, který by měl probíhat přirozeně, vzniklo propojení s jednou performancí Jiřího Kovandy. Akce při které si napsal „divadelní“ hru, kterou poté na ulici odehrál. Smyslem bylo, že se představení skládalo z úplně běžných činností, které člověk na ulici dělá. Tudíž nikdo netušil, že je divákem představení.

Vliv má také návštěva Benátského Biennale 2013. Při ní jsem navštívila pavilon Chile a zde mě oslovila obří instalace brčálové vodní plochy od Alfreda Jaar. Po chvíli čekání se začalo něco dít. Z pod hladiny cosi vyplouvalo a k mému zklamání se z vody vynořil veliký model Benátek. A to mě zlávalo ke zpracování, toho až mystického děje pod hladinou.

Je možné, že pro někoho bude zklamáním, že v mém objektu nic z vody vylézat nebude. Ale tím se držím svého tématu „Osobní a veřejné“. Téma protikladů s nejasnými hranicemi. Hranicemi, jejichž protipóly lze zaměnit i mezi sebou. Přece jen je to něco co drží vše ve správné rovnováze a pohybu, díky tlaku a napětí z obou stran.

3 TECHNICKÉ ZPRACOVÁNÍ

V prvopočátcích jsem musela zvažovat, zda budou mé představy o instalaci vůbec zrealizovatelné a zda existují (jsou reálně dosažitelné) takové technické prostředky, které budou ladit s uceleným konceptem díla. Tudíž předcházely schůzky s nejrůznějšími techniky a kutily.

Prvotním krokem bylo zvolení materiálu, ze kterého bude vytvořena poměrně objemná (1500x1500x50 mm, cca 1,1 m³) nádrž. Z důvodů hmotnosti a nutnosti transportu byla nakonec svařena z hliníkových plechů, které jsou v horní části vyztuženy. Technologické vyjímatelné dno je pak vyrobeno z vodovzdorné překližky.

Nejtěžším byl návrh realizace vertikálního, programově a nezávisle řízeného, pohybu osmi částí objektu (modulů).

Jedním z uvažovaných způsobů řešení bylo umístit na dno pneumatické či hydraulické prvky a proto jsem osobně navštívila zastoupení f. Festo. Uvažované použití pneumatických či hydraulických prvků nedoporučili (nehledě na cenu takového řešení). Nežádoucí by byly i předpokládané uniky tlakového vzduchu či hydraulické kapaliny do nádrže.

Dalším nápadem bylo umístění chráněných elektromotorů (s bezpečným napětím 12V) na dně nádrže a převod otáčivého pohybu na přímočarý ozubeným hřebenem či kulisovým mechanismem. Nenašla jsem však na trhu žádný motor, který by takovému zadání odpovídal. Včetně např. sortimentu příslušenství pro akvaristiku.

Případné umístění motorů vně nádrže s tím, že otáčivý pohyb bude do nádrže převeden hřídelí procházející stěnou nádrže se také

nepodařilo uspokojivě vyřešit (např. i hřídele pro modely lodí potřebují průběžné dotlakování mazivem atd.).

Jako reálným se ukázalo řešení, při kterém jsou motory umístěny vně nádrže a pohon objektů je zprostředkován lanovými rozvody z místa ukotvení objektů. Toto řešení má výhodu v tom, že ve vlastní nádrži je jen minimum součástí celé sestavy. Lanka jsou pak vyvedena, přes kluzný okraj, mimo nádrž k řadě krokových motorů. Vyvážený, ale dostatečný, vztlak jednotlivých částí materiálu vlastního objektu způsobuje stoupání objektu k hladině na odvíjejícím se lanku (nejlépe se osvědčila splétaná rybářská šňůra).

Jejich namotáváním docilují plynulého pohybu modulů směrem ke dnu. Dalším krokem k dosažení uspokojivého vizuálního výsledku bylo vyvážit amorfní tělesa tak, aby zachovávaly svou horizontální polohu, protože pouhá sestava plováků k tomuto jevu nestačila. Po pracném vyzkoušení několika variant uchycení a stabilizace modulů se jako nejlepší řešení ukázalo přichycení každé z pohybujících se částí ke dnu třemi lanky. Ty jsou pak po dnu a přes hranu nádrže vedeny směrem k motorům. Navíjení tří lanek na nové řemeničky motorů však přineslo další problémy (nejednotnost navíjení, zvětšování průměru řemeničky o sílu navinutých lanek atd). Proto bylo nutno zredukovat (cca 40 cm před motory) tři lanka pomocí očka tak, že se na řemenici motoru navíjí lanko jediné.

Technologická lišta zajišťující napájení je umístěna vně nádrže a je demontovatelná – rovněž z důvodu transportu.⁴

⁴ Viz obrazová příloha č. 5

Osahuje :

- Osm krokových motorů (cenově dosažitelné o výkonu 14,4 Wa, každý je pak osazen nově navrženými, vysoustruženými a nalisovanými řemeničkami)
- Tři desky plošných spojů obsahujících programovatelné řídicí jednotky, napájení a chlazení

Mimo objekt je pak slaboproudým kabelem vyvedeno napájení motorů k napáječi. Ten je osazen dvěma vypínači (napájení motorů, procesory) a přes proudový chránič je připojen na zdroj 220V.

K tvorbě samostatných pohyblivých objektů jsem jako nejideálnější materiál vyhodnotila čiré plexisklové desky o tloušťce 3 mm. Následným deformováním pomocí horkovzdušné pistole a kamenné formy jsem docilovala konečného tvaru. Zbarvení je dokončeno trojbarevnými podstříky.⁵

K poslednímu doladění zbývalo dořešit zbarvení velkého množství vody, aby barvivo i voda jím obarvená nepodléhaly časem žádným změnám ani zápachu. Ve výsledku posloužilo klasické černé práškové barvivo na textil+ desinfekce vody.

Celá nádrž instalace včetně technologické lišty je pak zakryta černým krytem, který byl vytvořen ze 4 oddělitelných bočnic (z důvodu transportu) slepených z probarveného plastu.

Nezbytným technologickým doplňkem je pak příslušenství umožňující naplnění a vyčerpání nádrže-tedy zejména 2 čerpadla.

⁵ Viz obrazová příloha č. 1 a 2

4 ZÁVĚR

Téma "osobní a veřejné" jsem pojala objektem zakalené vodní plochy (zkaleného prostředí současné doby přehlčeného vjemy, informacemi, nároky, předpoklady atd.

Membrána vodní hladiny odděluje dvě na sebe působící prostředí. Zachycuje děj mezi dvěma stranami. Každá je prezentovaná svým vlastním projevem a možností jeho vjemu. Práce reflektuje rozbroj těchto čtyř vlivů během poznávání lidmi. A to i s jeho proměnným nutkáním a neustálou živostí obrazně organického procesu.

Prvotní substancí celého jevu je stálý subjekt, který je jeho podstatou a nachází se ve zkaleném prostředí vody. I když je v základu trvalý, nevystupuje a neprezentuje se ve své kompletnosti. Celek a jeho vlastnosti se rozdělují do několika částí, které dohromady tvoří celek, ale samostatně nám v podstatě o celkové realitě moc nevyprávějí.

Aspekty prvního subjektu vyjevujícího se pod hladinou ukazují navenek různé části svých vlastností. Zobrazují neúplný dojem z celku. Čím více k hladině se nacházejí, tím ostřeji a jasněji „vybublají na povrch“. Čím jsou níže v hlubině, tím je vidíme více zamlženě, více nejasně a k jejich identifikaci potřebujeme více pozornosti... V ten moment přicházejí další lidské vlivy. Jako například domněnky, intuice, zkušenosti ...

Ve své práci nechci žádné jevy kategorizovat, ale pouze znázornit surový pocit z procesu. A to v instalaci, která je jakousi vizuální metaforou vjemu. To celé zabaluji do daného tématu. Tématu protikladů s nejasnými hranicemi. Hranicemi, jejichž

protipóly lze zaměnit i mezi sebou. Přeci jen je to něco, co drží vše ve správné rovnováze a pohybu a to díky tlaku a napětí obou stran.

5 RESUMÉ

Theme “personal and public” facility was conceived with turbid surface water (hazy environment present time overwhelmed perceptions, information, claim, assumptions, etc. The diaphragm separates the two water levels at each operating environment. Capturing the action between the two parties. Each is presented in its own expression and its possible perception. Thesis reflects uproar among these four factors during the learning people. And it is the variable and constant urge vivacity figuratively organic process.

Primary substance of the phenomenon is a permanent body that is its essence and is located in turbid water environment. Although it is essentially permanent, prominent but not present, in its completeness. Whole and its properties are divided into several parts, which together form a whole, but on us basically total power on reality do not apply. Aspects of the first subject revealing the underwater show to the world the different parts of their properties. Showing incomplete impression of the whole. The more levels there are, the sharper and clearer "bubbling up to the surface." The below are in the abyss, the more we see the more blurred, more vaguely, and their identification need more attention ... At that moment come other human influences. Like assumptions, intuition, experience...

In my work, I do not want any phenomena to categorize, but represent only a raw feeling process. The installation, which is a kind of visual metaphor, for its perception. The whole thing wraps to the topic. The Theme by its opposites with unclear boundaries. Borders, whose counterparts can be exchanged among themselves. After all, it is something that keeps everything in proper balance and movement thanks to the pressure and tension on both sides.

6 SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

- 1) HUMHAL, Pavel. *Osobní a veřejné*. 1. Vyd. Praha : Tranzit.cz, 2008. 158 s. ISBN 978-80-87259-00-9.
- 2) *Osobnost: Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2014-04-27]. Dostupné z: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Osobnost>
- 3) Imago: [online]. [cit. 2014-04-27]. Dostupné z: <http://jung.sneznik.cz/jung.htm>
- 4) GILLERNOVÁ, Ilona. *Slovník základních pojmů z psychologie*. Vyd. 1. Praha: Fortuna, 2000, 79 s. ISBN 80-716-8683-2.
- 5) GILLERNOVÁ, Ilona. *Základy psychologie , sociologie: základy společenských věd : pro střední školy*. 2. vyd. Praha: Fortuna, 1999, 157 s. ISBN 80-716-8458-9.
- 6) *Vlastnost: Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2014-04-28]. Dostupné z: http://cs.wikipedia.org/wiki/Psychick%C3%A1_vlastnost

7 SEZNAM PŘÍLOH

Příloha 1

Průběh práce, bubliny

Příloha 2

Průběh práce, tvorba deformace

Příloha 3

Doprovázející série fotografií

Příloha 4

Doprovázející série fotografií

Příloha 5

Technický mechanismus

Příloha 6

Finální rozpracovanost

Příloha 7

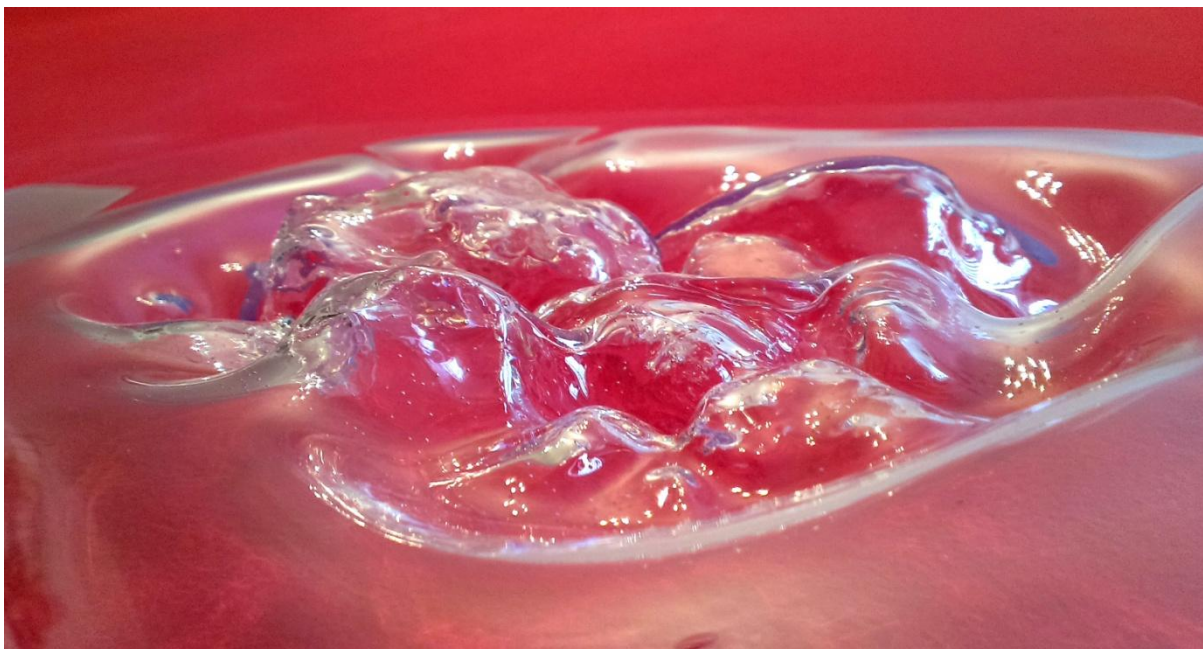
Instalace „Imago“

Příloha 8

Instalace „Imago“

Příloha 1

Průběh práce, bubliny

Příloha 2

Průběh práce, tvorba deformace

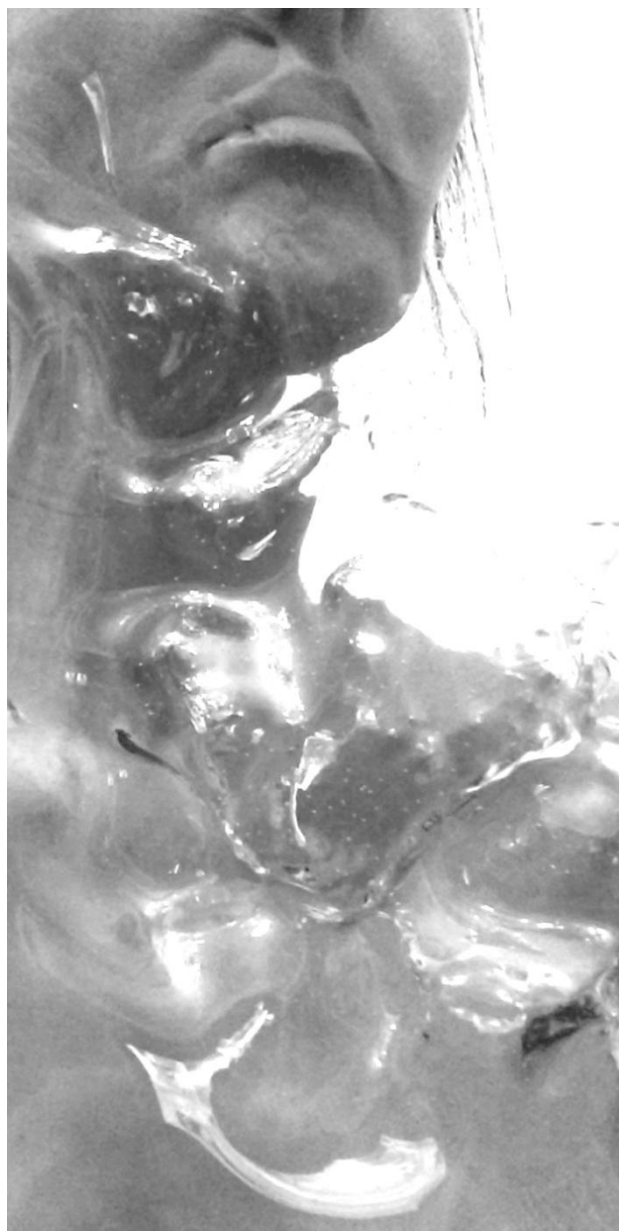
Příloha 3

Doprovázející série fotografií

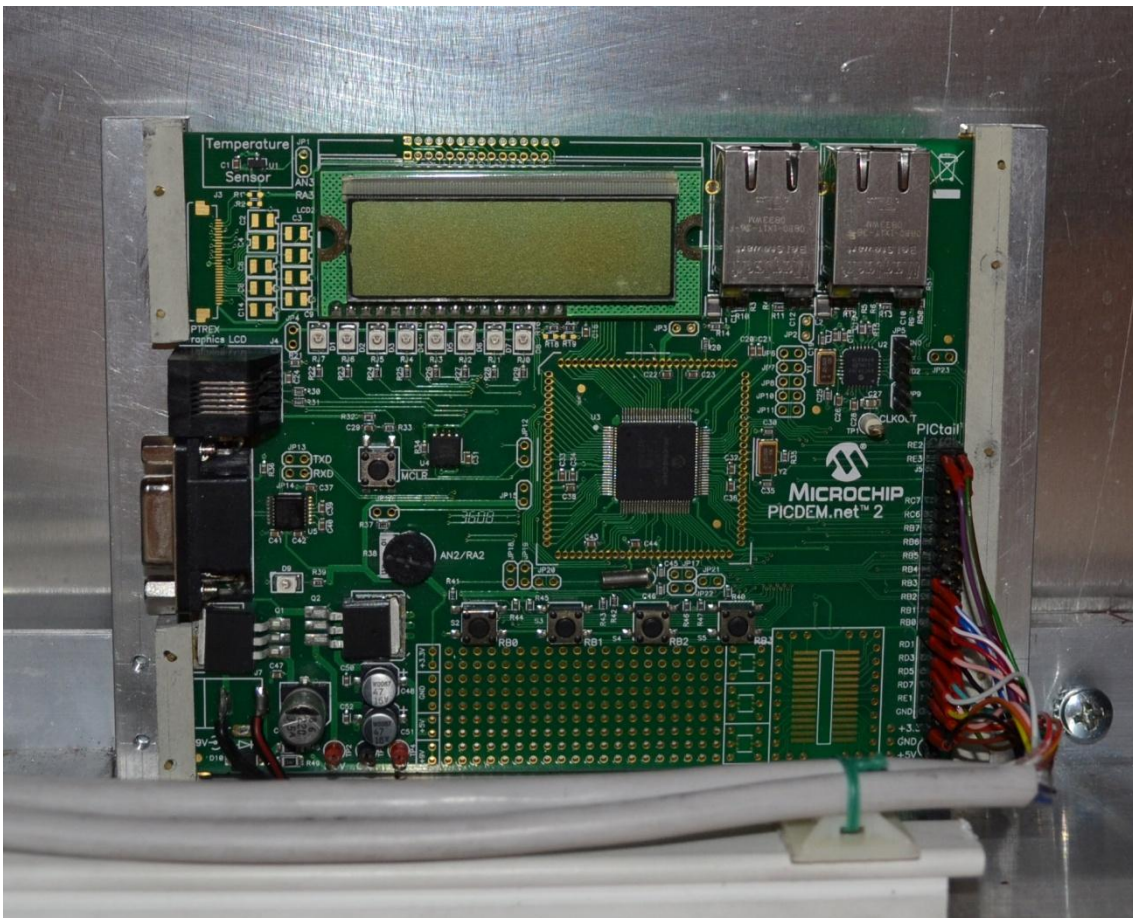
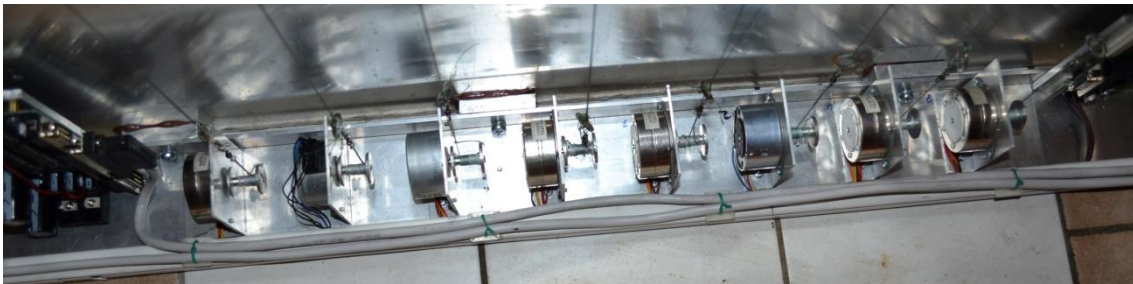
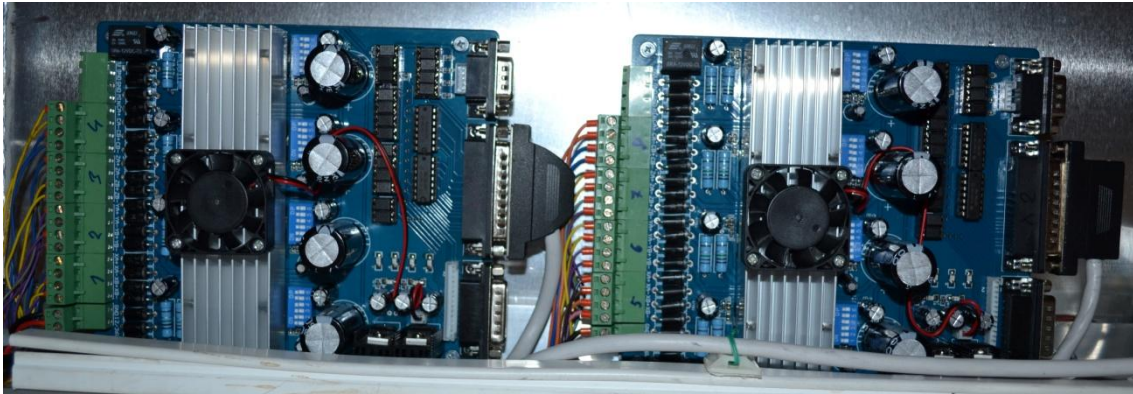
Příloha 4

Doprovázející série fotografií

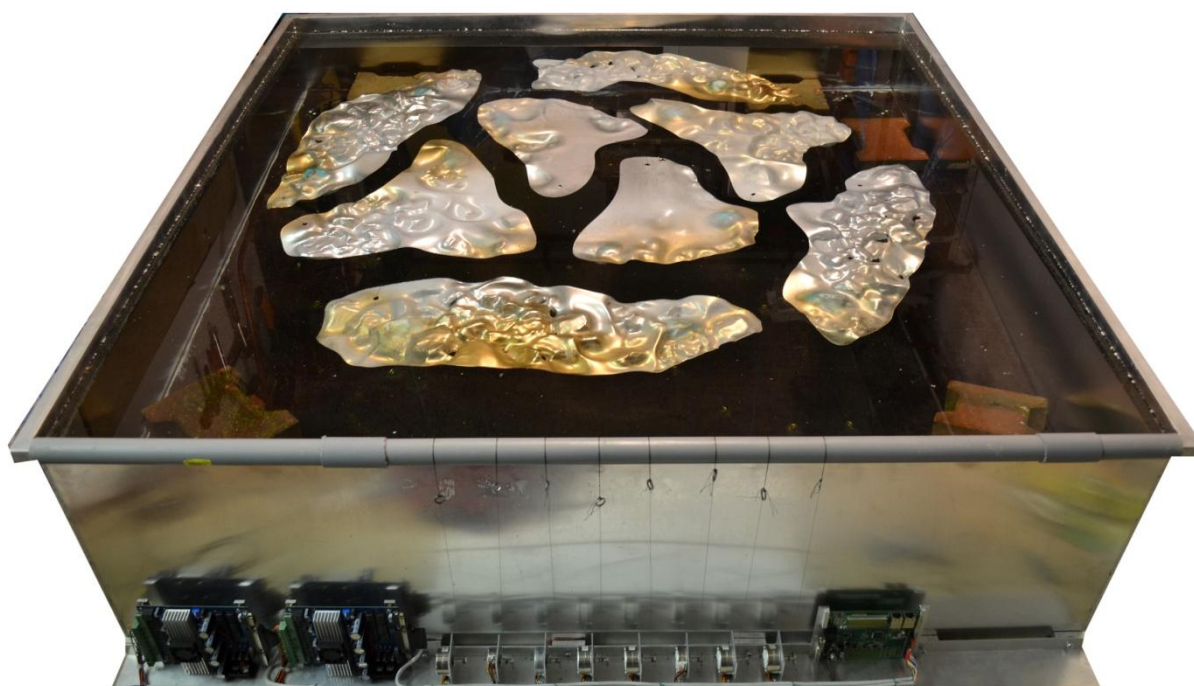
Příloha 5

Technický mechanismus

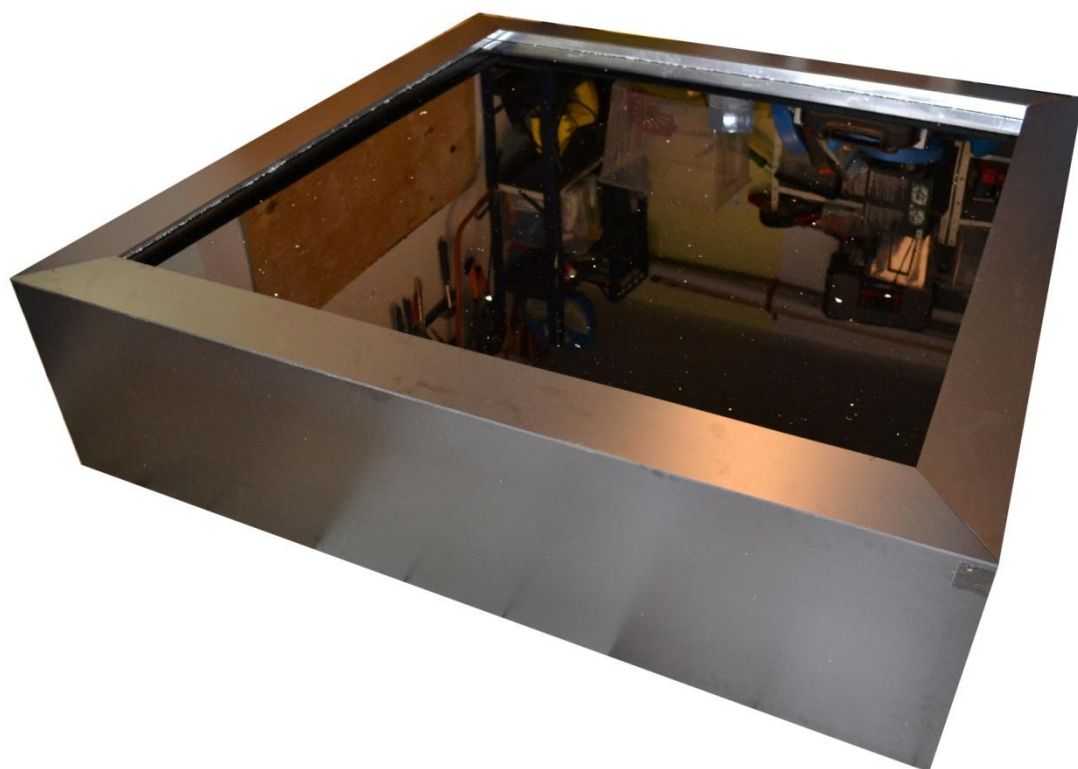

Příloha 6

Finální rozpracovanost

Příloha 7
Instalace „Imago“

Příloha 8
Instalace „Imago“

